

Andres Keil
andres.keil@gmail.com

— **Täna õhtul (neljapäeval) on Estonias “Minu veetleva leedi” esietendus. Sestap ei saa küsida, kuidas läks, vaid küsin: kuidas tuli?**

Tuli väga raskelt, verd, higi ja pisaraid pühkides. Kontrollitendus läks üle ootuste hästi, vastuvõtt oli soe. Aga meil juhtus ka ikka igasuguseid apsakaid, vahepeal kadus orkestrivõimendus, lavale orkestrit ei kuulnud. Mul viskas hääl väsimusest “kukkesid” sisse jne. Ühesõnaga, juhtus kõike.

— **Kuidas Estonia kõrged laed ja rahvusoperi akadeemiline renomee Linnateatri tüdrukule üldse mõjub? Mis on koduteatri ja Estonia erinevus?**

— Ma mäletan esimest emotsiooni, kui läksin esimesse proovi ja kõndisin mööda neid pikki koridore – nii palju võõraid inimesi, kellele ma püüdlilikult üritasin tere öelda. Alguses kõndisin mööda kindlaid trajektoore, et mitte ära eksida.

Seda inimeste hulka tajusin juba alates parklast, kus oli täielik kaos, autod lihtsalt ei mahtunud sinna ära. Meenub üks hetk, kui sattusin proovi vaheajal lava taha, kus käis parasjagu balleti “Lumivalgeke ja seitse põialpoissi” proov. Ma sain lava tagant ehk “aksi” vahelt etendust vaadata! Meie teatris seda teha ei saa, sest meil pole “aksegi”. Oleksin unustanudki end sinna vaatama, kui vaheaeg poleks läbi saanud.

Ühel õhtul käisin vaatamas Eino Tambergi romantilist ooperit “Cyrano de Bergerac” – mul on plaanis minna vaatama veel “Wallerbergi”, mida pead ise hää-

Tegelikult algabki kõik tegelase motiividest, tema käitumise põhjustest. Miks ta niiviisi käitub? Seejärel tuleb suuta see endale selgeks ja vastuvõetavaks mõelda. Ega kõigi minu tegelaste käitumine mulle väga omane ole, ikka tekib vahel mõte, et mina küll nii ei käituks. Lähtun tunnetest ja intuitsioonist.

— **Kuus aastat teatris, enne seda teatrikooli töödega laval, veel enne kooliteater. Oskad sa seda, tegelikult ju juba päris pikka rida kuidagi etappideks jagada? Nimetada mingeid pöördepunkte, kvaliteedimuutusi, mõistmispöördeid? On ju vist nii, et näitlejatee alguses on uued ukсед varmad avanema...**

— “Lavaka” aeg oli ju heas mõttes hullus. Ega siis aru ei saanud, milleks miski hea oli. Mäletan väga hästi, kui meie kursusejuhendaaja andis meile mõista, et kooli ajal ja vahetult pärast lõpetamist pole tark tegu end igasuguste reklaamidega siduda. Sest siis jääb märk külge. Praegu on näha, kuidas “lavaka” noori napsatakse igasugustesse projektidesse.

See on muidugi igauhe enda asi, sest ahvatlusi on palju. Eks mulle anti koolist need väärtushinnangud teatrisse kaasa. Et midagi ei tehta üleüldse ja pealiskaudselt.

— **Näitlemine – mis sõnast see sinu jaoks tuleb? Kas see on eesti näitlemine-näitamine, inglise tegutsemine (acting) või ehk eelkõige mäng, mängimine?**

— Kindlasti ei tähenda näitlemine minu jaoks näitamist ega ka mängitsemist. Näitlemine on mäng, aus mäng. Ma ei NÄITA seda tegelast, vaid ma katsun OLLA see tegelane.

— **Sa töötad teatris, mis deklareerib end avalikult “psühho-**

